

Άγιος Θεοδόσιος Κοινοβιάρχης, Ποιος περίμενε με υπομονή ως το τέλος την επέμβασή Του, και δεν παρηγορήθηκε;

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άλλοτε πάλι κάποιος πλούσιος άνθρωπος, που ήξερε να πλουτίζει και με καλά έργα, σκόρπιζε το βιος του σε ελεημοσύνες, μεταβάλλοντας έτσι το υλικό των χρημάτων σε υλικό σωτηρίας ψυχών.

Ενώ όμως ελεούσε γενναιόδωρα όλους τους άλλους, και κυρίως όσους ζούσαν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού και βρίσκονταν μακριά από τον κόσμο για να είναι πιο κοντά σ' Αυτόν, μόνο στη συνοδιά του Θεοδοσίου δεν έκανε ποτέ καμιάν αγαθοεργία, από λησμοσύνη ή από άγνοια ή ίσως γιατί ήθελε ο Θεός να δοκιμάσει η να δοξάσει μ' αυτόν τον τρόπο τον άγιο.

Οι μαθητές του λοιπόν είχαν πέσει σε αθυμία, ο ίδιος όμως τους καθησύχαζε με

νουθεσίες.

- Ποιος ποτέ, έλεγε, απ' αυτούς που στήριξαν όλο τους το θάρρος και την ελπίδα στο Θεό, εγκαταλείφθηκε; Ή ποιος περίμενε με υπομονή ως το τέλος την επέμβασή Του, και δεν παρηγορήθηκε; Αυτός τρέφει κάθε ζωντανό πλάσμα. Αυτός εξασφαλίζει την τροφή στα κοράκια και τα πουλάκια τους, για να σας θυμίσω αυτό που λένε και ο Ιώβ και ο θείος Δαβίδ (Ιώβ 38:41. Ψαλμ. 146:9). Ας συνειδητοποιήσουμε πόσο μεγάλη διαφορά υπάρχει ανάμεσα στην ανθρώπινη φροντίδα και στη θεϊκή πρόνοια, που φτάνει μέχρι και τα πιο ασήμαντα ζητήματα. Και ας γνωρίζουμε, ότι κι εκείνα που θεληματικά εγκαταλείψαμε για το Χριστό, θα τα απολαμβάνουμε πλουσιοπάροχα και πάλι με την πρόνοιά Του.

Αυτά είπε. Και σε λίγο παρουσιάζεται κάποιος (άγνωστος), που οδηγούσε ένα φορτωμένο ζώο. Ο προορισμός του δεν ήταν η μονή του μεγάλου (Θεοδοσίου). Σκόπευε να την προσπεράσει και να παραδώσει κάπου αλλού το φορτίο. Μόλις όμως πλησίασε στη μονή, το υποζύγιο, παρά τη θέληση του οδηγού του, σταμάτησε.

Και μολονότι αυτός άρχισε να το μαστιγώνει όλο και πιο σκληρά, εκείνο έμεινε ακίνητο σαν πέτρα.

Καλοσκέφτηκε τότε ο άνθρωπος, πως τούτο δεν γινόταν χωρίς θεία επέμβαση.

Αντιστρέφει λοιπόν αμέσως την τάξη, και χρησιμοποιεί πια αυτός το ζώο σαν οδηγό, χαλαρώνοντάς του το χαλινάρι και αφήνοντάς το να πηγαίνει όπου το οδηγούσε το ένστικτό του. Μετά απ' αυτή την ενέργεια του ανθρώπου, το ζώο τράβηξε αμέσως όχι γι' αλλού πουθενά, μα για το μοναστήρι, λες και κάποιος το έσερνε από το χαλινάρι και το καθοδηγούσε προς τα εκεί.

Μπαίνοντας λοιπόν μαζί του μέσα και ο άνθρωπος και μαθαίνοντας τη μεγάλη ανέχεια που τους βασάνιζε, έμεινε κατάπληκτος με το θαύμα της πρόνοιας του Θεού, που επιφύλαξε σ' εκείνους μεν στεφάνια με τη δοκιμασία της φτώχειας, ενώ στον ίδιο τη λύση αυτής της δοκιμασίας τους.

Να λοιπόν ποια ήταν ολοφάνερα η αιτία της απείθειας του ζώου, μέσω του οποίου η θεία πρόνοια κάλεσε τον (καλό αυτόν) άνθρωπο να θρέψει ψυχές αφιερωμένες στην υπηρεσία του Θεού, που είχαν όμως αποκάμει από την αδυναμία του σώματος, με το οποίο ακριβώς Τον υπηρετούσαν.

Μόλις (ο άγνωστος) εκείνος τα κατανόησε όλα αυτά, τους πρόσφερε διπλάσια αγαθά, απ' όσα έδινε σαν ελεημοσύνη (στους άλλους μοναχούς) ο πρώτος ευεργέτης. Από τότε οι μαθητές του οσίου έπαψαν πια να τον ενοχλούν και να

λιποψυχούν, φροντίζοντας μάλλον να μιμούνται με ζήλο και προθυμία τον (πνευματικό) πατέρα τους στην ελπίδα και την πίστη του στο Θεό.

Από το βιβλίο, «Μικρός Ευεργετινός» της Ιεράς Μονής Παρακλήτου.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Πηγή: pemptousia.gr